

הכנה של מורה למפגש עם הורים של תלמידים

דברים שמורה יכולה להגיד לעצמה בראש, במחשבות (CBT), כדי להתכונן לדינמיקה עם הורים

- אנחנו נפתור דברים ביחד. לתת להם (להורים) אהבה
- ההורים חוששים, קצת אובדי עצות, רוצים לעשות טוב לילדים, וכמו כולנו, לא תמיד יודעים מה נכון
- התוקפנות שיש לפעמים, היא לא מהבסיס. לא מהשורש. זו תוקפנות של פחד ותסכול, מדאגה לילדים
- לתת להם אהבה. לשלוח להם גלים של אהבה, והכלה, לחששות ולתסכול שיש
- להזכיר לי ולאחרים, שב 90% כל הילדים יהיו ממש בסדר, עוד כמה שנים, עם הדרמות שאנו מייצרים סביבם (לחץ, היסטריה) וכלי הדרמות. הם ימצאו את המקום הנכון שלהם, המתאים, וכרגע בחטיבה / תיכון / יסודי, זה סיר לחץ שלא מייצג.
- להעביר מסר, של "די היסטריה". חדל לחץ. אנחנו שנינו (המורה, וההורים) מלחיצים את הילדים יותר מדי. בתקופה, שמגיע להם לילדים לנשום. ליהנות מהחיים. הם קודם כל ילדים! ממש ממש בתחילת הדרך. והם נועדו ונולדו כדי לעשות חיים קודם כל. לפני גבולות / חינוך וכל זה.
- להזכיר, שאהבה, שקט, עוגן, ומגע (חיבוק), ועיניים לא מבקרות ושיפוטיות, זה מה שהילד זקוק לו יותר מגבולות, והכנה למבחנים, או חדר מסודר. יציבות ומידתיות מצד ההורים והצוות. הילדים מחפשים את עצמם, את מה זה החיים האלה, והם זקוקים לעוגן, ושפיות מהצד של ההורים והמורים, יותר מהכל.
- כל אירוע, כל מצב, צריך ויכול להיפטר בשלום. בשיקול דעת. בנשימה. התוכנית/דרך שמוצעת, צריכה להיות בדעה אחת במשולש: הורים, ילדים, מורים. יש פה 3 שאמורים להסכים על כל דרך: הילד, המורה, ההורה. זה המסר גם לילד/ה. אנחנו שלושתנו נמצא ביחד דרך.
- מסר לילד או להורה: יש לך צוות שלם שתומך. לא רק מורה 1. יש מורים מקצועיים. יש מחנך/ת. יש רכז/ת שכבה. יש יועצת. יש סגנית. יש מנהלת. יש אגף חינוך. יש פיקוח. יש איזה 10 אנשים לפחות, וזה עוד לפני אב בית ושומר בשער, שכולם רוצים בטובתך, והם לב ומוח, למצוא פתרונות וגישה. אז תדע ילד יקר והורה יקר, שיש לך פה צוות, גב, רוח גבית, ולא רק בן אדם 1. ואם יש תחושה שאין לך מספיק הקשבה, או פתרונות, תבקש מאיתנו להרחיב את הצוות.
- פתרונות לא מושגים בזבנג וגמרנו. פתרונות קורים לבד לאורך זמן, מטפטוף של ערכים ועקרונות. אז לא לחפש את המלחמה/וניצחון, על נושא כלשהוא. לחפש דרך של טפטוף גישה וערכים.
- להזכיר שוב ושוב, שיש לכל ילד את הדרך שלו. ואל לנו לשבט (לאלף) אותו לאיזו משבצת של אחרים. ליהפך! כמה שנתאים עצמנו לדרך של הילד, ככה ימצא מקומו טוב יותר.
- בעולם עתידי של AI והחלפת 70% מהתפקידים, אסור לנו להיות דוגמטיים, בלחץ על ילדים לעשות A או B. העקרונות של חישול, חוסן, התמודדות, כוח רצון – חשובים. אבל הכיוונים של ילדים בעתיד יהיו פי 100 שונים מהיום. אז לא ללחוץ על הכנסת הילדים למשבצת כלשהיא.

- כשיחה מתלהטת, לעצור. להזדקף. לנשום. ולהגיד: זו לא הדרך. זה לא יהיה ככה. בואו כולנו להוריד גז. לא להסכים להתלהטות של שיחה, ובטח שלא לחוסר כבוד מילולי. כשיש איבוד כיוון, וחוסר כבוד למורה, לעצור מיד, ולשים גבול: ככה, שיחה לא תהיה. רק בכבוד. בלי עלבונות. בלי הכנסות. בלי איומים. אני נותנת כבוד, ואקבל את אותה הגישה. לנשום, ונמשיך.
- לא לבטל את דעתו של ההורה בשום מצב. להקשיב, להתייחס. להיזהר משפת גוף של ידיים מבטלות/מזלזלות (מנפנפות) או מבט שהולך למעלה/לצדדים או שעושה "לא" תוך כדי הקשבה. זלזול של שפת גוף מתסיס אווירה.
- להיכנס לשיחה רציונלי יותר. פחות רגשי. יותר מחשב חכם, פחות רגש אמוציונלי. יותר קבלת החלטות חכמה של מה נכון, פלוסים מינוסים. לא לתת לדברים לחרבש את הרגש. לסובב לך את הרגש. להיות עם מיני חומה, מיני רשת הגנה, ששומרת על הרגש שלך.
- תמיד אפשר להגיד: אני רושמת. לוקחת את זה. בודקת. וחוזרת אליך עם תשובה.
- "הילד שלך בידיים טובות". ככה להגיד. "למדתי. הוכשרתי. קורסים. השתלמויות. הדרכת הורים. הדרכת ילדים. עברתי אלפי ילדים. הילד/ה שלך בידיים טובות. תנו לי לעבוד. תנו לי את הזמן לבנות אמון. וסמכות הובלה. מנהיגות." ככה להגיד להורים. אם הייתי זקוקה לבעל מקצוע שהוא אתה, אז הייתי באה אליך, ונותנת לך לעבוד. אתה לא בא למעצב שיער או עורך דין, ומתחיל להגיד לו מה לעשות ומה להגיד. תנו לי לעבוד. אתם בידיים טובות.
- בלילה, להגיד בלב: עשיתי. ניסיתי. השתדלתי. אני לא יכולה להציל את העולם. אבל ניסיתי. עשיתי. השקעתי. עשיתי טוב לילדים, להורים, ולעולם. (: יש לי יום משמעותי. יש לי חיים משמעותיים.